

[Lannung.]

som vi alle var enige om forleden, og stemmer imod Loven.

Jørgen Møller: Jeg vil gerne gøre en Indrømmelse over for det ærede Medlem Hr. Lannung, nemlig den, at vi kunde have faaet Tidsbegrænsningen indført forleden Dag, men vi vidste ikke paa daværende Tidspunkt, hvorledes Folketinget vilde stille sig, og vi vidste ikke, hvorledes de enkelte Partier vilde stille sig her. Jeg tror ikke, vi havde faaet en Regeringskrise paa det Spørgsmaal, enten vi havde gjort saadan eller saadan.

Jeg fastholder derfor, at naar vi gaar ind for Lovforslaget her, er det, fordi vi ellers vilde staa over for det, at der ingen Lov kom, og da vi har faaet indført en Tidsbegrænsning, kan jeg anbefale, at vi stemmer for Forslaget, som det nu foreligger.

Ordføreren (Jepsen Christensen): Naar jeg har taget Ordet igen, er det ikke som Ordfører, men fordi jeg gerne vil fastslaa, at det ikke er rigtigt, naar man siger, at alle i Udvalget var enige om det Standpunkt, vi tog forleden Dag. De, der dengang faldt hinanden i Armene, er ikke mere saa forelskede i hinanden, som de var dengang, for dengang var der 43 Stemmer i dette høje Ting imod at opretholde § 3 i Lovforslaget; i Dag synes Forholdet at være noget forandret.

Jeg skal i øvrigt undlade at føre det Drilleri, som det ærede Medlem Hr. Lannung har indladt sig paa, videre. Jeg ved, det faar samme Resultat, at Lovforslaget bliver vedtaget.

Lannung: Jeg skal blot sige til det ærede Medlem Hr. Jørgen Møller, at jeg troede, at vi i alle Partier havde haft Spørgsmaalet baade en og to Gange til Behandling i Partierne. Derfor er der ingen anden virkelig Forklaring paa det passerende end den, at man har skiftet Standpunkt. Hvorfor saa ikke erkende det rent ud?

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg skal kun i Anledning af det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansens Bemærkninger om, hvem det er, der sætter disse Kvinder udenfor, sige, at det er hverken Rigsdagen eller mig, der gør det. Det har de for en stor Dels Vedkommende selv besørget klart og grundigt. Og jeg vil i Fortsættelse af det, jeg for et Øjeblik siden sagde, sige, at de gjorde det aldeles ikke uforvarende. Disse Kvinder

vidste meget godt, at de, i det Øjeblik de valgte Tyskerne og Tyskland, stillede sig i Modsætningsforhold til praktisk talt hele den danske Befolkning. Det er ligegyldigt, hvilken Kategori af Kvinderne man vil tage, de ringeste eller ringere eller de helt gode, saa var det et ekstraordinært Skridt at tage i Besættelsestiden at gifte sig med en Tysker. Det kommer man ikke uden om. Det er fortsat min Opfattelse, at vi over for disse Mennesker, der har taget dette ekstraordinære Skridt, rimeligt kan sige, vi ønsker at se paa jeres Forhold, og er disse Forhold ikke uangribelige, saa maa I tage Konsekvensen af det Valg, I selv har truffet.

Jeg vil til det ærede Medlem Hr. Lannung sige, at jeg ser stadig væk ikke, der er rokket ved Kvindernes principielle Stilling. Det er kun til disse enkelte, disse meget faa, at vi siger, at vi vil foretage disse Undersøgelser. Naar det er sket, og naar Bestemmelsen inden saa forfærdelig længe ophører at eksistere, vil danske Kvinder, der gifter sig med fremmede Statsborgere, hvor de end maatte være fra, fortsat have samme Ret, som de hidtil har haft, dog naturligvis — det maa jeg indrømme, men det er ikke min Skyld — ikke nøjagtig den samme Ret, som Manden har i saa Henseende. Det har været drøftet meget; dette med at skifte Standpunkt. Jeg har jo siddet i en lang Række Møder i det Udvalg, som forhandlede denne Sag, men jeg har været saa længe i Rigsdagen, at jeg har forstaaet, at det jo ikke er Skik og Brug at referere eller omtale, hvad der sker i Udvalgmøder; ellers kunde man nok sige et og andet om Skiften Standpunkt for mere end et enkelt Medlem af Udvalget.

Ingeborg Hansen: Den højtærede Indenrigsminister svarede paa mit Spørgsmaal om, hvem der sætter dem udenfor, at der var ingen, der gjorde det, de gjorde det selv, men saa vil jeg spørge: Hvem afgør, hvilken Handling der forvolder, at man sætter dem uden for det danske Samfund? Vi har altsaa faaet den højtærede Ministers Tilsagn om, at alle Ansøgninger i disse Tilfælde skal forelægges Udvalget i Rigsdagen. Det Tilsagn er afgivet i Betænkningen, saa Rigsdagen faar for saa vidt den sidste Afgørelse, men det er jo strengt taget ikke det normale for Rigsdagen paa den Maade at optræde som dømmende Myndighed.

Lannung: Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han kan forklare mig Ræsonen i, at disse fra Fødselen danske Kvinder, der har